

Weer anderen hadden haren, schubben, stekels of klauwen.

Ze leken allemaal even mooi en indrukwekkend, maar niets leek goed genoeg te zijn voor de oude man.

Een frons verscheen op zijn gezicht. Vertwijfeling ontstond zelfs in zijn ogen, maar toen kreeg hij wederom een idee.

Het was een uitzonderlijk idee dat al zijn twijfels in één enkel ogenblik weer wegnam.

‘Haha! Nee, dat is het! Ik ga deze zachtaardige wezens niet opsluiten in één en enkel vormpje! Neen. Ze moeten vrij zijn. Vrij om uit hun hart te kiezen!’ riep hij opgetogen.

Zijn figuurtje van klei, dat nog het meest leek op een elfje met vier vleugels, drukte hij zonder pardon in elkaar en maakte het vervolgens tot de meest perfecte, ronde bal die je ooit had gezien. Voorzichtig legde hij de kleine bal van klei voor zich op tafel. Daarna boog hij zich zo ver naar voren, dat zijn lange puntige neus de bal bijna aanraakte.

‘Tja, wat zal ik doen?’ peinsde de oude man.

‘Wat is klein genoeg, maar verraad zich niet tot het is wat het worden zal?’ zei hij bedenkelijk.

‘Ach, natuurlijk!’ zei hij, met ogen van triomf.

‘Misschien zal je in het begin niet groot of groots zijn, maar straks zal niemand jouw glorie nog kunnen ontkennen!’

Met zijn mes sneed hij de bal in vier gelijke delen, zodat elk deel niet groter was dan een gemiddelde kiezel. Vervolgens bewerkte hij het stukje klei met opperste concentratie en uiterste precisie. Pas toen het een knikker geworden was die vanuit elk oogpunt “perfect” kon worden genoemd, was hij tevreden.

‘Goed, nu ik de kwestie van “wat” heb doorgrond, rest me enkel de vraag van “waar”. Dus waar ben jij veilig?’

Geen mens zal je mogen vinden en mijn broer al zeker niet. Wacht, er is een plek waar niemand op de gehele aarde jou nog zal kunnen vinden!’ zei hij fier, waarna hij opstond en tussen zijn spullen zocht naar een nieuw stuk perkament.

‘Ach, dat treft!’ zei hij opgetogen.

‘Papier, overgebleven van de oorspronkelijke levensboom zelf, wie had gedacht? Ik wist wel dat zo iets nog eens van pas zou kunnen komen!’

Voorzichtig spreidde hij het blinkende, zilverkleurige stuk papier uit over de stoffige, met klei resten bedekte tafel.

Het licht van de talloze, metershoge kaarsen weerspiegelde zich in de kleine,

ronde glazen van zijn bril. Je kon nog net zijn grijsblauwe ogen zien en die blonken van opwinding.

Hij pakte het balletje op, plaatste het voorzichtig in de palm van zijn hand en zei: 'Eeuwig is je leven en geen vaste vorm is je gegeven. Pas als jij jouw ware vorm hebt gevonden, word je door de elementen gebonden.'

Een zacht licht verscheen in de palmen van zijn handen, om daarna te verdwijnen in de kleine bal van klei.

Vervolgens begon het kleine ding te stralen, maar in tegenstelling tot de vlinder bewoog het in eerste instantie niet. Hij legde het balletje precies in het midden van het zilverkleurige papier, pakte voor de tweede keer die nacht zijn pipet en vulde het met gouden inkt. Hij kneep voorzichtig, zodat er maar een enkele druppel van de gouden inkt op het balletje van klei terechtkwam.

Net zoals bij de vlinder begon ook deze keer de klei te smelten en wederom bleef er niets achter dan een kleine plas van gouden inkt. Deze keer echter, nam hij zijn ganzenveer zelf in de hand. Hij doopte de punt in de gouden vloeistof, waarna de inkt als sneeuw voor de zon verdween. Vervolgens begon hij met uiterste precisie te tekenen.

Zo tekende hij een voor-, een zij- en een bovenaanzicht van de kleine knikker. Hij zette de maten erbij en begon daarna te schrijven in een taal zo oud, dat het in geen enkele bibliotheek meer te vinden was.

'Ziezo, eens even zien of alles klopt,' zei de oude man tevreden, toen hij klaar was met schrijven en hij met een enthousiaste twinkeling in zijn ogen alles nog een keer nalas. Alles leek dan wel perfect in orde, maar toch keek de oude man bezorgd. Bedenkelijk krabde hij zich achter zijn oor.

'Alles aan jou is goed, maar wat als iemand jouw hartje corrupt zou maken? Wat als ze je misleiden, of erger?

Nee, mijn lief kind, ook voor jou kan ik helaas niet anders. Niet in een wereld zoals deze,' zei hij met een zucht.

Daarom voegde hij het volgende toe aan zijn beschrijving: "Zodra je geen liefde meer kan voelen, of zelfs haat koestert in plaats van liefde, dan en dan alleen zul je langzaam sterven".

'Het is niet anders,' zei de oude man met een zucht, waarna hij opstond en ongezien verdween in de donkerte van de nacht.

Engenode Gasten

Tommy knipperde met zijn ogen en keek zijn kamer rond. Het was duidelijk nog steeds nacht, want het was zo donker dat hij nog maar net de omtrek van de rommel in zijn kamer kon zien. Verder voelde hij zich prima, want voor het eerst sinds tijden had hij prettig gedroomd. Dit was een welkome verandering ten opzichte van zijn andere dromen, want die leken vaak meer op nachtmerries. Dat hij de afgelopen tijd maar weinig gedroomd had, was dan ook een gegeven waarvoor hij erg dankbaar was. Gelukkig had Tommy zijn oude, vertrouwde knuffel nog, die hij bij zich pakte als hij wakker schrok. Het klonk misschien vreemd, maar door zijn knuffel voelde hij zich op dat moment weer veilig. Telkens weer hoopte hij op een betere nachtrust en fijnere dromen, maar tot dusver plaagden zijn droombeelden hem nog regelmatig.

Sinds het begin van zijn nachtmerries had zijn knuffel dan ook een vaste stek gekregen in de rechterbovenhoek van zijn bed, vlak naast zijn hoofd. De stoffige oude leeuw was door de tand des tijds al behoorlijk gehavend, met een missend oog dat hij waarschijnlijk had verloren tijdens een van de gevechten met de monsters in zijn dromen.

Tenminste, dat was wat Tommy dacht toen hij het oog na verschillende zoektochten nog steeds niet terug had gevonden.

Zijn moeder had hem al vaker gevraagd of hij "het oude ding" niet beter weg kon doen, maar eerlijk gezegd kon Tommy zijn oude, vertrouwde knuffel nog niet missen. De leeuw bleef dus waakzaam en met opgeheven poot de nachten afzoeken naar monsters en ander gespuis.

Tommy's moeder was wel vaker bezorgd over zijn onrustige en angstige dromen, maar omdat hij voor de rest geen zorgen leek te hebben, liet ze het maar voor wat het was.

"Je zegt het me toch wel, wanneer er iets is?" vroeg ze wel eens vaker. Een lichtgeraakte "ja, mam," was dan altijd zijn antwoord, want Tommy vond het ergens een beetje gênant en zelfs wat kinderachtig van zichzelf dat hij nog nachtmerries had.